

Людка Сільнова

Юнак, падперазаны зьмяёй

Тваё імя

Імя тваё — золку пунсовы колер,
Мілы!
І стрэлы лятуць з усяе ў чыстым полі
Сілы!

Юнак, падперазаны зьмяёй...
Па чырвоным сьнезе
Зялёныя
Ручаі паплылі.
На голым кусьце —
Матылі расьцьвілі.

Дзень Волі!
Больш аніколі!

Навек мне запомніцца
Адзін з таго воінства —
Юнак, падперазаны зьмяёй,
А бровы — як птушка
Над Белаай зямлёй!

Юнак, падперазаны зьмяёй —
Смарагд зялёны душы маёй,
Гары маёй старажытная тайна,
Скарб і алтар: перамен абяцаньне.

Гэты ваярскі,
Царскі рамень —
Выбліск маланкі,
Поўні прамень.

Гэтая карункавая,
Сярэбраная зьмяя —
Вужака, Эгле,
Балтыцкая зямля...

Юнак, падперазаны зьмяёй,
Зьліецца зь лесам, прыродай, травой.
Плашч яго — цемра навек паглыне...
Ён там, адкуль нам не варочацца, не!

Герой

Палюбіла малайца —
Духа, сына і айца!
Рух бясконцы
Той малайца!
Яго вобраз —
Сьвет і Дробязь.

Ён — Герой,
Упоравень з гарой!
Ягоны меч —
Упоравень з громам!
Празрысты замак —
Зь нябесным домам!

Сам — магутны,
Цень — нячутны.

Гуканьне

Што новага ў каханьні
Ты вынайшла, жана?
Яно — Другіх гуканьне,
А сьвету стан — Вясна.

„Жавароначкі, прыляціце!
Зямлю-матухну абудзіце!
А зімачку забярыце,
Бо Зімачка надаела...“

Жавароначкі,
Ваяры, духі староначкі,
Музыкі нябесныя,
Чакаю штовесну я!